

[Tvede.]

ærede Medlem mente, vilde have Eneret paa Nationalfølelsen, af Uvillie mod de mindre godt stillede i vort Land ikke vilde gaa med til denne Bestemmelse. Vor Nationalfølelse er vistnok i meget god Orden, men det, vi ikke vil være med til, er at begaa, hvad vi betragter som Uret mod andre. Der er Folk her i Landet, som ved en streng økonomisk Livsførelse har søgt at holde sig fri for Hjælp af det offentlige, og fordi der kommer en eller anden Mindetag — i Fjor blev der sagt, at det skulde være, fordi Grundloven blev 80 Aar, i Aar henviser man til 10-Aarsdagen for Genforeningen; jeg ved ikke, hvad der kan komme næste Aar, det kan være baade 25 og 75 Aar, siden et eller andet er sket, der kan bruges som Grundlag i saa Henseende —, er der ikke Grund til at sige til de Folk, som har spinket og sparet gennem hele Livet: Det var ganske unødvendigt, I kunde ganske roligt have henvendt Jer til det offentlige, for ved en eller anden Lejlighed skulde I nok have faaet Hjælpen eftergivet. Jeg synes, det er et farligt Princip at komme ind paa, og det er det, vi gør os til Talsmænd for at undgaa i Øjeblikket, da der er Anledning for os til at sige, at vi ser saaledes paa Sagen. Yderligere kommer dertil, at det foreslaas, at det skal være al Fattighjælp uden Undtagelse, der eftergives. Jeg ved nok, der bliver tilføjet, at Kommunalbestyrelserne faar en Bemyndigelse til at eftergive Fattighjælp, og de skal sigte og udskyde; det kan ogsaa godt være — jeg skal ikke benægte det —, at dette sker, men de behøver ikke at gøre det. Der staar i Ændringsforslaget, at *al* Fattighjælp ydet inden denne Lovs Ikrafttræden kan blive eftergivet. Det mener vi heller ikke er rigtigt. Vi mener, at det kan føre paa Afveje, som Samfundet ikke kan være tjent med. Derfor vil vi ikke stemme for Ændringsforslaget.

Veistrup: For ikke at blive misforstaaet vil jeg gerne sige, at selv om jeg for mit Vedkommende anser det stillede Ændringsforslag for en Forringelse af det Lovforslag, der er fremsat af den højtærede Minister, agter vi at stemme for det under Hensyn til de politiske Forhold, som de ligger her i Tinget.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker Udvalgets Flertal for det foreliggende Resultat, selv om jeg lige saa lidt som de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Venstre kan betragte dette Resultat som tilfredsstillende. Det under-

mig, at man ikke saa sent som i 1930, altsaa 38—39 Aar efter, at man har ført den samme Diskussion paa Rigsdagen, i Venstre har saa megen Tillid til Kommunalbestyrelserne som i 1891, at man overlader til dem til ethvert Tidspunkt at afgøre, om Fattighjælp skal eftergives eller ej. Men derved er altsaa intet at gøre. Jeg skal ikke uddybe Diskussionen paa dette Punkt. Derimod vil jeg gøre nogle Bemærkninger overfor de Argumenter, der er fremsat af det Mindretal, som mærkværdigt og beklageligt nok ikke har kunnet deltage i den almindelige Glæde over Tiaarsdagen for Genforeningen.

Der anføres tre Argumenter af dette Mindretal. Det første, som den ærede Ordfører for det konservative Parti anførte, gaar ud paa, at da man ikke er kendt med den Form, som Revisionsforslaget om offentlig Forsorg vil faa, vil man ikke kunne tiltræde en Ændring i Fattiglovens § 35. Jeg tror, at det konservative Folkeparti roligt kan gaa ud fra, at den Revision, der finder Sted af Lovene om den offentlige Forsorg, i hvert Fald ikke vil føre til strengere Bestemmelser med Hensyn til Eftergivelsen af Fattighjælp, og hvad dermed staar i Forbindelse, end det foreliggende Forslag, og jeg kan ikke rigtig tænke mig, at det ærede Parti skulde have den Opfattelse. Den Risiko, Partiet vil løbe ved at tiltræde det af mig forelagte Forslag, vil være yderst minimal.

Dernæst anfører det konservative Folkeparti, at det synes dem urigtigt overfor alle de Mennesker, som ved et stræbsomt og nøjsomt Liv har undgaaet at komme ind under Fattigvæsenet, saadan ved Tid og Lejlighed at eftergive Fattighjælp til Fordel for dem, der, som de siger, „ganske roligt“ har taget Hjælpen. Jeg kender meget faa, som ganske roligt har modtaget Fattighjælp. Det er efter min mangeaarige Erfaring paa det Omraade overordentlig faa, som ikke har en meget tung Gang at gaa, første Gang de skal til Fattigvæsenet. Jeg synes ikke, at et helt Parti skulde fremstille dem, der, i Regelen paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed eller lignende, bliver tvunget ind under Fattigvæsenet, som Folk, der „ganske roligt“ tager Hjælpen. De tager den kun, fordi de ikke har anden Udvej. Mange tager den endda ikke, men foretrækker at gaa til Grunde eller at gaa Forbrydernes Vej fremfor at underkaste sig Fattighjælp med de Virkninger, den har nu. Det er derfor en helt fejlagtig Fremstilling af det ærede Parti. Der er heller ikke i det, der hidtil er passeret i dansk Lovgivning, Grund